

## הסוד / חוה חבושי

הילדים התעקשו לשחק במחבואים. ליאור רצה לשחק בכדורגל. הוא ניסה לפתות אותם על-ידי כל מיני הבטחות: שייתן להם להשתמש בסקטים החדשים שלו, שייקחו סיבוב על אופניו המבריקים – אבל כלום לא עזר: הילדים התעקשו לשחק במחבואים.

5 "זה בגלל ירון," רטן ליאור בינו לבין עצמו, "מאז שהוא עבר לגור בשכונה, יש רק צרות. הוא אומר מילה – וכולם נשמעים לו; הוא קובע שעה – וכולם מופיעים; הוא מציע משחק – וכולם מסכימים; וכאשר הוא אומר 'די' – כולם מתפזרים. כזאת השפעה יש לו על כולם, וזה ממש מרגיז! מתי, אילן ונסים מכיתה ג' מוכנים ללכת אחריו בעיניים עצומות; נאפילו תומר, שהוא בכיתה ה' והוא הגבוה מכולם – 10 אפילו הוא אף פעם לא מתנגד לירון. אסנת ותמי כל הזמן מתחנפות לו ומתחננות לפניו: 'בסדר, ירון, בטח ירון.' זה ממש נורא! מה קורה כאן לכולם? איך הוא כישף אותם?"

רק ליאור התנגד לירון. גם הוא לא התנגד ממש, לא בצורה גלויה – כי אז עוד היו מחרימים אותו. הוא ניסה מדי פעם להתעקש ולעמוד על שלו, אבל בלי הצלחה: 15 כל יתר הילדים נשמעו תמיד לירון. ומה שמוזר – ירון מעולם לא הכה או איים. איכשהו תמיד השיג הכול בקלות ובצורה ידידותית. מין חבר ומנהיג בעת ובעונה אחת.

הרי לא ייתכן, שמישהו יהיה תמיד ילד טוב, שתמיד יידע מה מותר ומה אסור, שלעולם לא יתרגז וייצא מהכלים ואף פעם לא יכה או לפחות יקלל. הרי זה ממש 20 לא הגיוני! אבל כבר שלושה חודשים חלפו מאז שעברה משפחתו לשכונה, וליאור לא הצליח לגלות שום פגם במעשיו של ירון, אף-על-פי שהשתדל מאוד.

"אין דבר," ניחם ליאור את עצמו, "יבוא יום ואני עוד אתפוס אותך. יש לי סבלנות, ואני אחכה ואחכה עד שאגלה משהו, ואז כולם יידעו שאתה סתם אחד, 25 ויפסיקו להישמע לך, והעניינים יחזרו להיות כמו שהיו קודם."

ואז קרה משהו. זה היה ביום שישי קר וגשום לפנות ערב, וליאור שוטט בחוץ 25 לבדו ללא מטרה. יתר הילדים היו בבתיהם. רוח קרה נשבה בחוץ, והלילה החל לרדת. הוא הרים את צווארון מעילו, הכניס את ידיו לכיסים והסתובב לו בחוסר-מעש. בדיוק ברגע שהחליט לחזור הביתה, עצרה לפתע מכונית על-ידו. הייתה זו "סוברו" כחולה, המכונית של הוריו של ירון. ירון יצא מהדלת האחורית, ואז 30 מיהר לצד השני של המכונית ופתח את הדלת. דמות מסורבלת עטופה במעיל כבד

יצאה משם. הוא ראה את ירון מושיט יד ותומך בה בעדינות רבה. ההורים של ירון הלכו לעבר ביתם, וירון הלך אחריהם, כשהוא מחבק את הדמות המסתורית. ליאור הסתקרן מאוד. הוא התקרב וראה נער בעל מראה מוזר. מבטו תוהה, ופיו פעור בהעניית חיוך. לשונו הייתה משורפבת מעט, וידיו הידלדלו רפויות לצדי גופו. הוא עשה את דרכו באטיות, צעד אחר צעד, כעיוור המגשש את דרכו.

35

ליאור נחרד לרגע. "זהו ילד מפגר," חשב לעצמו. באותו רגע הבחין בו ירון. הוא נעצר לשנייה במבוכה, היסס לרגע, ואחר-כך החזיר יד מגינה על הנער והמשיך בדרכו.

"מוזר מאוד," התרגש ליאור, "מוזר וקצת מפחיד. הוא נראה ממש מפגר. מי זה יכול להיות? ואיך שירון התייחס אליו! ממש מוזר! כנראה, זה מישהו מהמשפחה, שהם מתביישים בו ומחביאים אותו. אולי אפילו אח! זהו! לירון יש סוד שהוא מסתיר מכולם. זאת ההזדמנות שלי! לזה חיכיתי כל הזמן! עכשיו אֶספר לכולם, וכולם יידעו את זה. זה יהיה הסוף למנהיגותו של ירון. אף אחד כבר לא יישמע לו עוד." וליאור הלך הביתה מרוצה עד מאוד.

40

בקוצר-רוח חיכה ליום המחרת, כדי שיוכל להיפגש עם כל הילדים. הוא כבר תכנן איך יגלה את הסוד לכולם: "אתם אף פעם לא תנחשו מה גיליתי..." אבל דווקא אז, כאילו להרגיז, ירד גשם כל השבת, ממש מבול, וליאור נאלץ להישאר בבית במשך כל היום, סגור עם סודו של ירון.

45

ביום ראשון בבוקר הלך ליאור לבית-הספר. גשם החל לטפטף, והוא החיש את צעדיו. לפתע שמע קול מוכר.

50

"חכה לי," קרא ירון מאחור.

ליאור הסתובב במהירות.

"תשמע, ליאור," פתח ירון, "אני רוצה להסביר לך משהו."

לבו של ליאור הלם במהירות. הנה זה בא. הנה עכשיו עומד ירון להתחנן לפניו שלא לחשוף את סודו. הוא התאמץ להסתיר את חיוך הניצחון שעלה על פניו.

55

"ביום שישי ראית את אחי. הוא מונגולואיד," אמר ירון.

ליאור לא הבין את פירוש המילה. הוא הקשיב קשב רב. ירון המשיך: "המחלה שלו נקראת 'תסמונת דאון'. זה סוג של פיגור שְכְּלִי מלידה, משהו שקשור למערכת הכרומוזומים שלו, אלה החלקים הזעירים בגרעין תאי הגוף של כל אחד מאתנו. אצל אחי יש 47 במקום 46, וזה כל ההבדל. הוא בן חמש-עשרה ומתנהג כמו ילד בן חמש, אבל הוא ילד טוב נורא. הוא אוהב שמלטפים אותו ומגלים לו

60

סימני אהבה. הוא נמצא במוסד למפגרים, ואני חושב שעצוב לו שם. לפעמים אבא ואימא מביאים אותו הביתה לשָׁבֵת. אני הייתי רוצה שיהיה אתנו בבית כל הזמן, אבל אימא אומרת שאי-אפשר: צריך שמישהו יטפל בו כל היום, כי אי-אפשר להשאיר אותו אפילו לרגע לבדו. אי-אפשר לסמוך עליו, אפילו שהוא טוב כזה 65 ושקט. אחרי שמחזירים אותו, אני מרגיש תמיד כאב נורא בפנים. זה לא צודק. הוא כל-כך רוצה שיאהבו אותו, ואני אוהב אותו מאוד – ולא יכול לעזור לו. זה כל-כך לא צודק.”

ירון השתתק. הם המשיכו ללכת לבית-הספר, וליאור חיכה להמשך. הוא ציפה שירון יאמר: ”זה סוד, אל תספר לאף אחד,” אבל ירון שתק. ליאור הציץ לעברו בסתר וראה שפניו של ירון רטובים, ולא מן הגשם נרטבו פניו.

ליאור נבוך. לא כך רצה שיקרו הדברים. נקרתה לפניו הזדמנות לגמור את החשבון עם ירון, אבל הוא הרגיש שמהו היה לא בסדר.

במשך יומיים תמימים ירד גשם שוטף, והילדים לא נפגשו. רק ביום שלישי התבהרו מעט השמים, והילדים יצאו מבתיהם. כאשר יצא ליאור, ראה את ירון. כמה ילדים עמדו סביבו והאזינו לדבריו על ספר שקרא והמליץ להם לקרוא.

ליאור התקרב לחבורה. הוא הרגיש לרגע אותה הרגשה נוסנה של קנאה – שוב ירון במרכז העניינים; אבל דקירת הקנאה חלפה כעבור רגע. הוא נזכר בקולו רווי הצער של ירון: ”אני אוהב אותו מאוד. אני מרגיש תמיד כאב נורא בפנים.” הוא נזכר ושתק. הוא המתין בסבלנות עד שירון סיים את דבריו, ואז העיר: ”כן, גם 80

אני קראתי את הספר. זה ספר נהדר.”

ירון הביט בו במבט מלא תודה.

ומאז היו ליאור וירון חברים טובים.